

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 49533

гр. София, 20.04.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 142 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИЛВИЯ Г. НИКОЛОВА

като разглежда докладваното от СИЛВИЯ Г. НИКОЛОВА Частно гражданско дело № 20231110104586 по описа за 2023 година

Производството по делото е по чл. 410 от ГПК. Образувано е по заявление за издаване на заповед за изпълнение, депозирано от ***, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в *** представлявано от управителите ***, чрез пълномощника им юрисконсулт Г. П.. Заявителят моли да бъде издадена заповед за изпълнение против А. М. Ф. , ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес в *** - за сумата от 1324.15 лева от която неплатена главница в размер на 500 лева; неплатено договорно възнаграждение в размер на 96.57 лева, дължимо за периода от 20.08.2021г. до 20.06.2022 г.; неплатено възнаграждение за закупена и използвана услуга Фаст в размер на 150 лева, дължимо до 20. 06.2022 г.; неплатено възнаграждение за закупена услуга Флекси в размер на 350 лева, дължимо до 20.06.2022 г.; неплатени такси по Тарифа за извънсъдебно събиране на вземането в размер на 30 лева, начислени на 04.09.2021 г., сумата от 129.19 лева лихва за забава от 21.08.2021 г., дата на изпадане на длъжника в забава до

20.06.2022 г. и сумата от 68.39 лева, дължима като законна лихва от 20.06.2022 г. - датата на изтичане на погасителния план до 29.01.2023 г., както и за сумата от 26.48 лв., представляваща направени от заявителя разноси за заплащането на държавна такса и юрисконсултско възнаграждение в размер на 180 лева/сто и осемдесет лева /.

Твърди се в заявлението, че паричното вземане произтича от договор за потребителски кредит № 40005208610 от 02.08.2021 г., съгласно който *** е предоставило на А. М. Ф., парична сума, която заемателят се е задължил да върне в срок от 11 месеца, с месечна вноски по погасителен план от 99.7 лева .

Със заявлението са представени пълномощно, удостоверяващо представителната власт на юр. П., платежен документ за внасянето на държавна такса и писмени доказателства.

Съдът, след като се запозна със заявлението и представените с него документи, намира искането за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение за допустимо и частично основателно, предвид следните съображения:

Вземането, за което е подадено заявлението е за парична сума, исковата претенция за която би била подсъдна на районен съд, тъй като е с цена до 25 000 лв. (чл. 104 т. 4 от ГПК). В този смисъл искането на *** – София попада в приложното поле на чл. 410 ал. 1 т. 1 от ГПК. Заявлението е депозирано пред местно компетентния съд, съобразно подсъдността по чл. 411 ал. 1 от ГПК – настоящият адрес на длъжника, който има качеството на потребител, според справката от НБД е в гр. София, т.е. на територията на съдебния район на Софийски районен съд.

Заявлението е и основателно в частта му, досежно претендираните главница, договорно възнаграждение, такса за извънсъдебно събиране на вземането, мораторна и законна лихва, тъй като отговаря на формалните изисквания на чл. 410 ал. 2 вр. чл. 127 ал. 1 и чл. 128 т. 1 и т. 2 от ГПК и не са налице отрицателните предпоставки по чл. 411 ал. 2 от ГПК. В заявлението са посочени всички реквизити, изискуеми за редовността на искова молба и към него са приложени документ за внесена държавна такса и пълномощни, удостоверяващи представителната власт на юрк.П., от която изхожда искането за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение. Според изложеното в заявлението длъжникът има постоянен адрес на територията на Република България и от данните по делото, не може да се направи извод, че той не е с обичайно местопребиваване на територията на страна.

Искането за издаване на заповед за изпълнение за вземанията за главница, договорно възнаграждение, такса, мораторна и законна лихва не противоречи на закона и на добрите нрави и не се основава на неравноправни клаузи.

Неоснователна е претенцията в частта ѝ, с която се претендира заплащане на възнаграждение за закупен пакет от допълнителни услуги. Видно е от съдържанието на приложените договори, че длъжникът А. Ф. има качеството на потребител по смисъла на пар. 13 т. 1 от ДР на ЗЗП. Следователно за съда е налице служебно задължение за преценка дали в договора за потребителски кредит, е уговорена неравноправна клауза (чл. 7 ал. 3 от ГПК). Съдът, счита, че уговорките в договора за потребителски кредит за закупуване на допълнителни услуги Фаст и Флекси съставляват неравноправни клаузи по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. С посочените допълнителни услуги се предоставя приоритетно разглеждане и гъвкав погасителен план. Възнагражденията за тези допълнителни услуги са съответно 150 лв. и 350 лв. Съдът счита, че тези клаузи на договора за потребителски кредит водят до значително неравновесие между правата и задължения на търговеца, от една страна, и потребителя, от друга страна, тъй като цените на допълнителните услуги, за които няма данни да са предоставени, значително надвишават тяхната стойност. Според съда в случая е налице съществена нееквивалентност на престациите, което води до нарушаване на правилата за добросъвестност и до противоречие на договора с добрите нрави. По тези съображения, съдът счита, че клаузите в договора за кредит, касаещи закупуването на допълнителни услуги, съдържат неравноправни клаузи, поради което заявлението, в частта му за вземането за възнагражденията за услуги Фаст и Флекси, е неоснователно.

По отношение претендираната такса за събиране на вземането от 30 лева, съдът намира следното :

Кредиторът по заем, безспорно има право да събира от потребителя такси и комисиони за допълнителни услуги, стига те да не са свързани с усвояване и управление на заема (чл. 10а, ал. 1 и ал. 2 ЗПК). Правилото на чл. 10а ЗПК е императивно, тъй като е установено в публичен интерес, с оглед целта на този закон – да осигури защита на потребителите чрез създаване на равноправни условия за получаване на потребителски

кредити (заеми), както и чрез насърчаване на отговорно поведение от страна на кредиторите при предоставяне на такива кредити (чл. 2 ЗПК). Затова и всяка клауза в договор за потребителски кредит (заем), имаща за цел или резултат заобикаляне на въведените законови изисквания, е нищожна (чл. 21, ал. 1 ЗПК). Тук трябва да се държи сметка и за това, че задължението за заплащането на такси и услуги възниква, когато те реално са били предоставени от кредитора в полза на длъжника. Ищецът не е изложил твърдения за извършени действия, за които да се дължат такси, не е ангажирал доказателства, че действително са извършени действия, за които да се дължат такси и разходи. От друга страна, към заявлението не е представена и Тарифа на заявителя. Принципите на добросъвестност и справедливост при договарянето изискват потребителят да заплати такса за реалното ползване на определена услуга, а не при хипотетично и неясно ползване на такава. В случая на практика чрез заплащането на тези такси и разходи потребителят бива санкциониран два пъти за неизпълнение на задълженията си на падежа, като веднъж дължи законна лихва, считано от падежа, а втори път следва да плаща и такси за това, че на падежа не е заплатил вноската си. Освен това, не е ясно за какво точно се дължи и какви точно са тези действия.

По правилото на чл. 10а, ал. 4 ЗПК видът, размерът и действието, за което ще се събират таксите следва да бъдат точно и ясно определени в договора. В случая са посочени общо и не е ясно за какво са и дали реално такива са правени. За да се търси възстановяване на разход следва да е обосновано реалното му извършване. Твърдения в този смисъл заявителят не е изложил. При тази неопределеност на задължението за възстановяване на разходи се налага извода, че не е ясно и претендирането му в този вид отново противоречи на посочените по-горе принципи на добросъвестност и равнопоставеност на страните в договорното правоотношение.

С оглед така изложените доводи, че заявлението следва да бъде частично уважено, като бъде издадена заповед за изпълнение на парично задължение в полза на *** против А. Ф. за претендираните главница, договорно възнаграждение, такса, мораторна и законна лихва. Частичната основателност на заявлението обуславя и уважаването на искането за присъждане на направените от заявителя разходи за заплащане на държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на уважената част от заявлението. Според съда, дължимите на заявителя разходи при цялостно уважаване на претенцията, са за заплащане на държавна такса в размер на 26.48 лв. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв. Над посочената сума претенция за разходи за юрисконсултско възнаграждение е неоснователна, предвид следното: Съгласно разпоредбата на чл. 78 ал. 8 от ГПК (редакция ДВ бр. 8 от 2017 г.) в полза на юридическите лица, представлявани от юрисконсулт се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, който не може да надхвърля максималния размер, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Размерът на възнаграждението в заповедното производство е определен в чл. 26 от Наредбата за заплащане на правната помощ – от 50 лв. до 180 лв. Предвид размера на материален интерес на настоящето производство, съдът намира, че на заявителя следва да

бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на нормативно установения от 50 лв.

Така определените разноси, следва да бъдат присъдени съразмерно на уважената част от заявлението.

На основание чл. 415 ал. 1 т. 3 от ГПК следва да се укаже на заявителя, че в едномесечен срок считано от датата на влизане в сила на настоящето разпореждане може да предяви осъдителен иск за вземането, предмет на отхвърлената част от заявлението.

Водим от горното и на основание чл. 411 ал. 2 от ГПК, съдът

РАЗПОРЕДИ:

УВАЖАВА заявлението на от ***, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в *** представлявано от управителите ***, чрез пълномощника им юрисконсулт Г. П.. Заявителят моли да бъде издадена заповед за изпълнение против А. М. Ф. , ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес в ***, за сумите дължими по договор за потребителски кредит № 40005208610 от 02.08.2021 г., а именно: - сумата от 500 лева неплатена главница, ведно със законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението – 30.01.2023г., до окончателното изплащане на вземането; неплатено договорно възнаграждение в размер на 96.57 лева, дължимо за периода от 20.08.2021г. до 20.06.2022 г.; сумата от 129.19 лева лихва за забава от 21.08.2021 г., дата на изпадане на длъжника в забава до 20.06.2022 г. и сумата от 68.39 лева, дължима като законна лихва от 20.06.2022 г. - датата на изтичане на погасителния план до 29.01.2023 г., както и за сумата от 15.88лв, представляваща направени от заявителя разноси за заплащането на държавна такса и сумата от 29.99лв. юрисконсултско възнаграждение, съразмерно на уважената част от заявлението и след намаляване на размера на юрисконсултското възнаграждение.

ОТХВЪРЛЯ заявлението на ***, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в *** представлявано от управителите ***, за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение против А. М. Ф. , ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес в ***, за сумите дължими по договор за потребителски кредит № 40005208610 от 02.08.2021 г., за сумата от 150 лв. – възнаграждение за закупена и използвана услуга Фаст, и сумата от 350лв. – възнаграждение за закупена услуга Флекси, и за неплатени такси по Тарифа за извънсъдебно събиране на вземането в размер на 30 лева, начислени на 04.09.2021 г.,

ПОСТАНОВЯВА издаването на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК за уважената част от заявлението.

УКАЗВА препис от заповедта да се връчи на длъжника.

УКАЗВА на ***, ЕИК ***, седалище и адрес на управление в *** представлявано от управителите ***, че в едномесечен срок, считано от датата на влизане в сила на настоящето разпореждане може да предяви иск за осъждане на А. М. Ф. , ЕГН:*****, с постоянен и настоящ адрес в ***, за сумите дължими по договор за потребителски кредит № 40005208610 от 02.08.2021 г., за сумата от 150 лв.– възнаграждение за закупена и използвана услуга Фаст, и сумата от 350лв. – възнаграждение за закупена услуга Флекси, и за неплатени такси по Тарифа за извънсъдебно събиране на вземането в размер на 30 лева, начислени на 04.09.2021 г., като довнесе дължимата държавна такса.

Разпореждането, в частта му, с която е отхвърлено искането на заявителя подлежи на обжалване с частна жалба, подадена чрез Софийски районен съд до Софийски градски съд в едноседмичен срок, считано от датата на съобщаването му на заявителя, а в останалата си част – подлежи на обжалване, заедно със заповедта за изпълнение в сроковете и по начините, указани в същата.

Съдия при Софийски районен съд: _____